

دوست صادق افغانستان کیست؟

افغان های آگاه و متعهد، استعمار را بدتر از استبداد می دانند!

افغان آگاه و متعهد نمی تواند بر فداکاری های متحدان بین المللی افغانستان در طول ده سال گذشته و از جمله ایالات متحده امریکا چشم پوشی کند.!

اما، هر دو طیف که از لحاظ سیاسی جزء سیستم فعلی هستند و در ضمیر شان خدمت به بیگانگان را حمل می نمایند و در رکاب سیاست های استعماری گام بر می دارند، تلاش می کنند که باورهای ضد استقلال و آزادی شان را با سفسطه بازی های تیوریک، به مردمی پیوند بزنند که در حال حاضر با شانه های

ص (۷)

عده ای در این میان کشورهای همسایه (پاکستان و ایران) را دوست افغانستان و ظاهراً کشورهای خارجی و به ویژه ایالات متحده امریکا را دشمن کشورهای منطقه دانسته، و عده ای هم با شور و شعف و با غیظ عجیبی در رسانه ها، کشورهای همسایه را دشمن و ایالات متحده امریکا را «دوست توانا و صادق برای مردم افغانستان» تبلیغ نموده که «متحمل قربانی ها و فداکاری های فراوانی شده است» و بدتر از همه اینکه سخن های مخیله زنگار زده شان را به مردم پیوند زده و ادعا می کنند که «هیچ

بدتر و جنایتبارتر از استبداد عمل کرده؛ که اینک بار دیگر خنجر مشترک این دو را هموطنان ستمدیده و زحمتکش ما بر کرده های شان احساس می کنند. در این میان، عده ای که استقلال و آزادی را با بلند نمودن علم «جهانی شدن»، با بند بوت شان برابر می کنند و دنبال دوستان و دشمنان ستراتیژیک سرگردان اند و به این منظور جز دق الباب دروازه های سفارت های خارجی راه دیگری نمی شناسند، و سخت در تقلا اند تا تفکیکی از دوست و دشمن ارائه دارند!!

افغانستان بخاطر موقعیت جیوپولیتیک خود بطور مستمر در طول تاریخ مورد یورش اشغالگران و امپراتوری های بزرگ جهانی قرار گرفته است و مردم استقلال طلب و آزادی خواه این کشور با قربانی های بی نظیر از استقلال و تمامیت ارضی مادر وطن دفاع کرده اند و اشغالگران جز شکست ننگین چیز دیگری در این سرزمین تجربه نکرده اند. مبرهن و واضح است و شواهد فراوان تاریخی نیز نشان می دهد که استبداد در کشور ما زمینه ساز استعمار و استعمار زمینه ساز استبداد تازه بوده و استعمار

مالی فساد، د مافیایی سیستم

بنکیلاکي ابزار

کاپیتالیستی اقتصاد، هر چیرې چې وي له فساد او مافیایی کړنو سره مل وي او که په تیره بیا دا اقتصاد په مستعمره هیوادونو کې پلي شي داسې یوه وینې څښونکې هیولایه ترې جوړیږي چې وگړي نیستی ته کاږي او طبقاتي توپیرونه سیوا کوي او ټولنه په یوه مصرفي، مزدوره او غلامه ټولنه بدلولي.

په افغانستان کې دا وخت مالي فساد د بنکیلاکي سیاست د پلي کیدو لپاره یو ابزار گڼل کیږي چې په دې ابزار سره له یوې خوا اقتصادي سیستم (د بازار اقتصاد) پلي کیدای شي او له بلې خوا داسې یو مافیایی سیاسي سیستم رامنځته کوي چې پایله یې یوازې مالي الیگارشي ده او دا مالي الیگارشي، له هغه ځایه چې د بهرنیو کنسرسیومونو او انحصاراتو د مرییتوب کړي پر غاړه لري، د ولس ضد او د بنکیلاک په ګټه کار کوي.

زمونږ په هیواد کې چې څه باندې ۸۰ سلنه

خلک یې بیوزله او ناداره دي او د پانګې تراکم د ولسونو له لارې ناشونی بریښي او له بلې خوا بهرني اربابان هم نه غواړي چې ولسونه دې خپل اختیار او واک ولري او یوازې هڅه کوي چې په دې کړیدلي او ځوړیدلي هیواد کې د اقتصاد بازار سیستم، چې له هر پلوه یې په ګټه دی، پلي کړي، ناچاره په لومړي ګام کې د پانګې تراکم رامنځته کوي څو د «ملي» سوداګرو او «ملي» پانګوالو او «ملي» شرکت په نامه د پانګوالو او شتمنو پیاوړې زیښناکه کمپرادوره طبقه رامنځته کړي چې زموږ ولسونه په آرامۍ او آسانتیا سره استثمار کړای شي.

له همدې امله، مالي فساد په افغانستان کې د یوې برنامې له مخې تطبیقېږي او کله نا کله د خلکو د تیږایستلو لپاره په دې کورنۍ یا هغه لویدیځې رسنۍ کې په اړه یې شکایت او ګڼله کیږي، حال دا چې په هر مستعمره شوی هیواد کې، چیرې چې د بهرنیو

مخ (۷)

کاریکاتور مسخره ای از دموکراسی

بیګانه در آن به قتل و کشتار مردم بی دفاع ما مشغول اند و هر نوع انتخاب و رأی زیر نظر آنان صورت می گیرد.

هر قدر ضرب الاجل اعلان نتایج انتخابات نزدیکتر میشد یقارای، امیدواری و خشم هر دو جناح بیشتر میگشت. تا اینکه سرانجام محکمه اختصاصی اعلام کرد ۶۲ تن به ولسی جرگه راه یافته و در عوض ۶۲ تن دیگر مجلس نمایندگان را ترک گویند. شماری از بازندگان تهدید کردند که هواداران مسلح خود را به جاده ها سرازیر خواهند کرد؛ بعضی دیگر در تالار ولسی جرگه به جوش آمده با بوت های کوری بلند بر دیگران حمله کرده و از مشت و لگد نظامی استفاده نمودند.

کرزی این به جان هم افتادن و زد و خورد را نمونه ای از دموکراسی توصیف کرد، چنانچه یکی از نمایندگان

ص (۳)

انتخابات ولسی جرگه در سال گذشته با هیاهوی زیاد و مصارف گزاف کاندیدان برگزار گردید. عده ای که در طول پنج سال از برکت این کرسی ها به نان و نوایی رسیده و به کعبه آمال خود دست یافته بودند، هرگز انتظار آن را نداشتند که روزی این موقف، شان و شوکت خود را از دست دهند. عده دیگری که خواب رسیدن به چنین جایگاههای را در سر می پروراندند تلاش کردند که با توسل به زر، زور، یوناما، دامن زدن مسایل زبان، قوم، سمت و وعده های دروغین به مردم، بر کرسی های ولسی جرگه تکیه زنند. اما با تمام رنگ و روغن زدن و شکل دادن به انتخابات، باز هم بیش از ۱۵ درصد مردم در آن شرکت نکردند زیرا به آن باور نداشتند چون این انتخابات در کشوری به راه انداخته شد که نزدیک به ۱۵۰ هزار سرباز

زنده یاد داد «نورانی» مردی متفاوت

سهراب

میریزد. گفتم چرا موسی؟ برایم گفت: تا حال در زندگی خود مردی به این صله رحمی ندیده بودم. در حالیکه بغض گلویش را گرفته بود، گفت: این را به این خاطر نمی گویم که برایم دوا خریده است بلکه به این خاطر که او را مردی متفاوتی یافتم.

طرز صحبت و برخورد زنده یاد نورانی با توده های فقیر و زحمتکش افغانستان واقعاً برای ما شاگردانش آموزنده و درس بزرگی از زندگی بود، زیرا او به بازوی همین بی چیزترین افراد جامعه باورمند به ساختن جامعه ای عاری از استثمار، فقر، تبعیض، وحشت، ستم، ظلم و تجاوز بود، و تا زنده بود، لحظه ای آنان را از یاد نبرد. با درگذشت او، توده های مظلوم افغانستان یکی از حامیان راستین و فداکار خود را از دست دادند که بر کردن جای خالی او سال های زیادی را در بر خواهد گرفت. یادش گرامی باد!

فقط و فقط از طریق بلند بردن سطح علمی و آگاهی کامل از جامعه و مردم امکانپذیر است. در غیر آن با بلند پروازیهای روشنفکرانه جز اینکه خود را فریب دهید، کاری از پیش برده نخواهید توانست.

زنده یاد داد نورانی آنچه در تیوری می گفت در عمل پیاده میکرد. در آخرین روزهای زندگی که در شفاخانه استقلال بستر بود و من از او پرستاری میکردم، مرد فقیری که محمد موسی نام داشت، توجه او را به خود جلب کرد که در همان وارد در کنار زنده یاد نورانی بستر بود و از توان مالی خوبی برخوردار نبود. زنده یاد نورانی با دیدن وضعیت بد اقتصادی او برایم گفت که تا وقتی در اینجا بستر هستیم، دوی محمد موسی را برایش خریداری کن. فردای همان شب زنده یاد نورانی را به وارد دیگری منتقل ساختند، دیدم که محمد موسی اشک

شهامت، پشتکار، جدیت و غیره. او همیشه می گفت، زمانی می توانید مصدر خدمت برای مردم زحمتکش و ستمدیده خود شوید که تصویر خود را در سیمای همین مردم پیدا کنید.

در حالیکه زندگی یک نبرد است و این ابرمرد آن را به خوبی به تصویر کشید و برای شاگردانش نیز آموخت. گفته های جاودان زنده یاد داد نورانی برای همیش در خاطرات شاگردان وفادارش باقی خواهد و همواره آنها را به مثابه درس زندگی مشعل راه شان خواهند ساخت.

در صنف دوازدهم بودم و همصنفیانم به یاد دارند که زنده یاد نورانی همواره می گفت: شاگردان عزیز، اگر میخواهید مصدر خدمت برای مردم ستمدیده خود گردید که در طول تاریخ تحت ظلم طبقات حاکمه قرار داشته اند و هیچ دولتی به آنان خدمت ننموده است،

این جسارت را به خود دادم که قلم بزنم در حالیکه قلم بدست هم نیستم اما خواستم رسالت خود را در قبال ابرمردی که استادم بود ادا نمایم و جای نهایت افتخار برای من است که چنین استادی داشتم.

خواستم چند جمله را با شما خواندگان عزیز در میان بگذارم. زنده یاد داد نورانی معلم کیمیا، بیولوژی و دری من و عده زیاد دیگر بود. داد نورانی در کیمیا تنها تعامل اکسیجن با هیدروجن که آب را می سازد و یا در بیولوژی که حیات چگونه شکل گرفت و در دری که دُر دری را به پای خوکان نریزد به ما نیاموخت بلکه مضامین نهایت مهم و مهم تر از آن را برای ما آموخت که تا آخرین لحظه زندگی فراموش نخواهیم کرد: انسان دوستی، درس صمیمیت واقعی با رفیقان، پیوند واقعی با مردم فقیر و زحمت کش جامعه، از خودگذری،

لیبیای داور په لمبو کی

تلمی. د یرغلگرو د بریدونو له بیله تر اوسه د ۵۰۰۰۰ په شاوخوا کې یې دفاع لیبیایان وژل شوي، ۱۲۰ زره تېپیان او ۵۰۰ زره کډوالی ته اړ شوي.

پانگه والو هیوادونو پر لیبیا باندې د بمبارۍ پر مهال د دې هیواد شتمني کنګل کړه، په داسې حال کې که چیرې دوی له لیبیایي ولس څخه د ملاتړ هدف درلودلای، نو یوازې د قذافي او کورنۍ او د دولت د جګپوړو چارواکو شتمني یې باید کنګل کړې وای، نه د ټول هیواد. په هماغه وخت کې هوگو چاوز وویل: دغه تحریم له ولس څخه ملاتړ کولو سره تړاو نه لري او موخه یې نړیوال بانک او د پیسو نړیوال صندوق ته بیرته انحصار ورکول دي.

دا د هر هیواد د ولس دنده ده چې مستبد او دیکتاتور رژیم ړنګ کړي، نه دا چې له بهر څخه داسې یو سازمان یا هیوادونه چې په خپله د جنایتونو او خیانتونو تور تاریخ لري، د دیکتاتورۍ د له منځه وړلو په پلمه پر آزاد او خپلواک هیواد یرغل وکړي او ولسونه یې په وینو او خاورو ولري. ناټو او ستر پانگه وال هیوادونه به پر لیبیا باندې د یرغل له لارې یوازې هغه هیواد په کنډواله بدل کړي او د قذافي د دولت پرتله به لیبیایان له لا زیاتو ستونزو، کړاونو او رېږونو سره مخامخ کړي.

سهم له ۳ څخه ۴ ته لوړ شو، دا په دې معنا چې پانگه والو د لیبیا د زیرمو او پانگو دارلو ته غاښونه تیز کړي.

لیبیایي ولس له دومره زیرمو او پانگې سره سره د معمر قذافي د واکمنۍ پر مهال له ډول ډول ستونزو سره مخامخ و او نوموړي په ۴۲ کلونو کې پر استبداد او دیکتاتورۍ خپل حکومت وساته او ویې ونکړای شول چې خپل ولس ته سوکاله ژوند برابر کړي. وروسته له دې چې د افریقا په شمال او منځني ختیځ کې عربي هیوادونه د خپلو مستبدو دولتونو پر ضد راپاڅیدل، د لیبیا ولس هم له دې کاروان سره مل شو خو د معمر قذافي د دیکتاتورۍ، استبداد او ظلم ۴۲ کلنه واکمني پای ته ورسوي، خو د ولسونو د قیام او پاڅون اړخ د ناټو او سترو پانگه والو هیوادونو لخوا د لیبیا د تیلو او نورو سرچینو د لاسته راوړلو لپاره بدل شو او ولسونه ورڅخه جلا شول. اوس یوازې د لیبیا بنسټپال او ناټو په ګډه د ټولې خاورې د نیولو هڅه کوي.

ناټو د مارچ له ۳۱ څخه د اګست تر ۲۱ پورې له ۱۹۷۵۱ څخه زیات هوایي بریدونه تر سره کړل او په دې ترڅ کې د دې هیواد د اوبو سیستم په سلو کې ۸۰ له منځه تللی، د اکثرو ښارونو برېښنا بنده شوې، ودانۍ، روغتونونه، ښوونځي، پلورنځي او دولتي ادارې او نور عام المنفعه تاسیسات له منځه

مشرۍ پر افغانستان برید وکړ، خو زموږ هیوادوالو ته «دموکراسي» راوړلې. د نوموړي سازمان سرتېرو د بالکان په څیر په افغانستان کې هم زرګونه بې ګناه افغانان په وینو ولړل، لسګونه کلي او سلګونه کورونه یې د بمباریو په ترڅ کې ویجاړ کړل، چې د افغانانو د وژلو او پر کلیو او کورونو د بمباریو دغه لړۍ لا دوام لري.

پر افغانستان له برید وروسته د لیبیا وار راورسید چې د ناټو سرتېرو د دیکتاتورۍ د له منځه وړلو تر نوم لاندې ورباندې برید کړی. پانگه والو هیوادونو له کلونو راهیسې د لیبیا پر تیلو او نورو ځمکنیو زیرمو سترګې سري کړې وې او د لاسته راوړلو لپاره یې پلمه لټوله لیبیا ۴۲ میلیارد بیلر (هر بیلر ۱۵۹ لیتر) تیل لري، هره ورځ ۱،۸ میلیون بیلر تیل تولیدوي، د دې هیواد د بډایه غازو زیرمې ۱۵۰۰ میلیارد متر مکعبو ته رسېږي، د سرو زرو د زیرمو ارزښت یې میلیاردونه ډالره دی، د نړۍ د څښاک اوبو تر ټولو ستره زیرمه لري چې پنځه زره کلن تاریخ لري او ارزښت یې د دې هیواد د تیلو او غازو پنځه چنده دی. په لیبیا کې لا جګړه روانه ده، خو ستر پانگه وال شرکتونه لکه د فرانسې د تیلو ټوټل شرکت

دیکتاتور معمر قذافي چې په ۱۹۲۹ کال کې د پوځي کودتا له لارې واک ته ورسېد، ۴۲ کاله یې د لیبیا پر کړیدلي او بیوزلي ولس واکمني وکړه. بالاخره د ناټو د بمباریو او د «بنغازي شورا» د بریدونو له کبله له تریبولي څخه وتښتید او ښار یې د «ملي انتقالي شورا» ځواکونو ته خوشې کړ. که څه هم معمر قذافي ته وفادار ځواکونه لا تر اوسه په څلورو ښارونو کې مقاومت کوي، خو هغه څه چې څرګند دي، دا چې ناټو ملا تړلې شو د «ملي انتقالي شورا» په مټ، لیبیا تر خپلې ولکې لاندې راوړلې.

ناټو چې د سړي جګړې پر مهال د سترو پانگه والو هیوادونو لخوا د ورشو تړون په وړاندې منځ ته راغله، پرته له دې چې د امپریالیستو هیوادونو د ګټو لپاره کار وکړي، بله موخه نه لري. دغه سازمان په ۹۰ لسیزه کې پر بالکان برید وکړ او د زرګونو بې دفاع انسانانو له وژلو وروسته یې د یوګوسلاویا په څیر پرمختللی، متحد او یو موټی هیواد په کنډواله بدل او بیا یې درې وړې کړې خو وکړای شي له هر یو څخه د مریې په توګه کار واخلي. ناټو د ۲۰۰۱ کال په پای کې د سپتامبر ۱۱ له پېښې وروسته د امریکا په

پورتال «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان»

ابتکاری ارزنده برای مبارزه استقلال طلبانه

دست اندر کاران ارجمند پورتال «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان»!

اجازه بدهید که نخست از همه سومین سالگرد تأسیس این صفحه زیبا، شکوهمند، رزمنده و مبارز را از صمیم قلب به تک تک دست اندر کاران ارجمند، همکاران قلمی و خوانندگان شما تبریک و تهنیت بگویم. ما خرسندیم که در سیاه بازار وب سایت ها، پورتالی را داریم که رسالت و اصالت واقعی اش را درک کرده است و در چند سال گذشته بی پروا از تهدیدها، وقت کشی های انقیادطلبان و سایر تسلیم طلبان، در راه پرافتخار استقلال گام می زند.

پورتال «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» (www.afgazad.com) از چند جهت برای ما ارزشمند است:

۱. این پورتال در خطوط کلی و سیاستگذاری های اصلیش، با خطوط و سیاست گذاری های نشریه پیشرو نزدیک است. پورتال نیز برای استقلال می رزمند، علیه بیگانگان است، اشغال را نفرین می کند، انقیادطلبان را افشاء می سازد، موجودیت نیروها و پایگاه های خارجی ها را نافی استقلال کشور می داند، جنایت و بربریت جاری در افغانستان را محکوم می کند، از حقوق زحمتکشانش دفاع و قهرمانان واقعی ملت ستمدیده ما را تجلیل

می نماید، چیزی که نشریه پیشرو نیز در راستای آن در داخل کشور تلاش می ورزد.

۲. این پورتال، منبع غنی گزارش های برا و ارزنده از داخل افغانستان است. این گزارش ها که با روحیه افشاگرانه، استقلال طلبانه و ضد استعمار تحریر می شود از ابتکارات واقعاً بی مانند و استثنایی پورتال افغانستان آزاد - آزاد افغانستان به شمار می رود. در شرایطی که رسانه ها در افغانستان حوادث و رویدادها را در چارچوب ژورنالیزم زرد و خنثی تبارز می دهند، گزارش هایی که در پورتال به نشر می رسد، هر کدام اسناد پویای تاریخی برای افشای دشمنان مردم ما تلقی می گردد. هیچ وب سایت دیگری را سراغ نداریم که گزارش های مستند، تحلیلی و به سود زحمتکشانش و استقلال افغانستان به نشر برساند، این افتخار در حال حاضر تنها و تنها به پورتال شما بر می گردد.

۳. پورتال در چند سال گذشته تلاش کرده است تا ادبیات دری و پشتوی افغانستان را از حالت خنثی و بی محتوا و تخریرکننده بیرون بکشد و ادبیات پویا، انقلابی و مردمی را معرفی کند. روند این کار به خوبی پیش می رود و ما مطمئن هستیم که در آینده ای نه چندان دور این

پورتال به حیث معرف ادبیات نوین و انقلابی کشور جایگاه ویژه ای خواهد یافت. ادبیات و هنر انقلابی، شعر و نثر، موسیقی و عکس و غیره باید دینامیتی باشد برای منفجر ساختن سنگر فرسوده دشمنان مردم ما. پورتال در جریان سه سال گذشته ثابت ساخته است که استوار بر این خط حرکت می کند و ما آرزو داریم که این روند به مرور زمان سریعتر شود.

۴. پورتال افغانستان آزاد - آزاد افغانستان متصدیانی دارد که شب و روز برای بهبود آن کار می کنند. اگر یک رسانه الکترونیکی در زودترین فرصت با معلومات و مضامین جدید تازه نشود، نه تنها اعتبار خود را، بلکه همکاران قلمی و خوانندگان را نیز از دست می دهد، و متصدیان آن افراد جدی تلقی نمی گردند. اما خوشبختانه، پورتال هر روز با مطالب تازه در خدمت خوانندگان خود قرار می گیرد، که این از یک طرف جدیت و وظیفه شناسی مبارزاتی دست اندر کاران را نشان می دهد و از سوی دیگر حلقه زدن همکاران قلمی بیشتر پیرامون آن. اهمیت این مسئله در اینست که خوانندگان می توانند هر روز نوشته ها و تحلیل های تازه را بدست آورند. در عین زمان خوانندگان از دست اندر کاران جدی و نه تفتنی این پورتال می خواهند و این حق

شان است که در مقابل ده ها سایت کثیف جنایت سالاران و متعصبین که بخاطر بیماری شرمندوک تعصب شان حتی خواهان تجزیه افغانستان هستند و یا سایت هایی که وظیفه «مقدس» شان را فقط جاسوسی به رژیم آخوندی ایران و دولت مرتجع پاکستان می سازد، فریاد راسختر و متداوم داشته باشند.

۵. پورتال «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان»، تنها پورتالی است که در عرصه نشر مقالات «نشریه پیشرو» برای خوانندگان خارج از کشور نقش چشمگیر و تاریخی ایفاء کرده است. این پورتال همیشه تلاش ورزیده تا در پهلوی نشر مقالات جراید پیشرونده و مرقی، مقالات و مضامین نشریه پیشرو را نیز بی وقفه نشر نماید، که ما از این کار ارزشمند دست اندر کاران مرقی و مبارز این پورتال صمیمانه ابراز سپاس نموده و این حرکت را یکی از حرکت های شکوهمند این پورتال می دانیم.

هیئت تحریریه پیشرو ضمن تجدید تهنیت و تبریک، موفقیت ها و پیروزی های بیشتر دست اندر کاران عزیز پورتال «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» را در مبارزه استقلال طلبانه و ضد استعمار آرزو می نماید.

هیئت تحریریه نشریه پیشرو

۳۱ اسد ۱۳۹۰

عرصه را بر صادرات و واردات ما تنگتر می کنند؛ پاکستان روزانه ده ها موشک و توپ را بر خاک ما انداخت کرد و جان ده ها تن از هموطنان ما را گرفت، ایران اعمار بند کمال خان را با مشکل مواجه می سازد و غیره؛ باز هم مجلس نمایندگان و حکومت در فکر تأمین منافع خود بوده و نمایندگان هر روز نمایش تازه ای را به اجرا می گذارند. در یک کلام، انتخابات فقط زمانی معنا یافته می تواند که نیروهای خارجی در افغانستان حضور نداشته باشند و سرنوشت کشور به دست مردم رقم بخورد نه اشغالگران، مافیای مواد مخدر، جنگسالاران و دولت فاسد.

اما مردم ما به این باور اند، همانطوریکه نمایندگان قبلی جز منافع خود به چیز دیگری نمی اندیشیدند؛ منشور خودبخشی را تصویب کردند، زمین های پدوله را بر خود تقسیم نمودند، کمیشنکاری کردند، چکرهای خارجی داشتند و امتیازات دایمی می خواستند؛ حرص و آز نماینده های فعلی بیشتر از آنان خواهد بود نه کمتر. زیرا در شرایطی که فقر و بیکاری در کشور بیداد می کند، هر روز هموطنان بی گناه ما یا در اثر بمباران و گلوله باری نیروهای ناتو به قتل می رسند یا در اثر حملات انتحاری و گروگان گیری طالبان و دیگر جنایتکاران؛ مداخلات همسایگان شدت بیشتر یافته است و

در «خواب و جنون» به سر می برد.

معرفی ۹ تن از یکطرف با اعتراض معترضین (بازنده ها) و از طرف دیگر با مخالفت برنده ها که اکنون به دو دسته (گروه اصلاح طلبان و گروه حمایت از قانون) تقسیم شده اند مواجه و آخرین نمایش «دموکراسی» آن با جادر انداختن سیمین بارکزی بر سر مولوی شهزاده و بدمعاشی بعضی دیگر به تاریخ ۵ سنبله ادامه یافت. بعد از آن عده ای از معترضان از میدان شهر به سوی کابل راهپیمایی نموده و در مقابل ارگ ریاست جمهوری خیمه زده اند تا خواست های شان از سوی حکومت برآورده شود!

کاریکاتور مسخره ای ...

مجلس گذشته، پارلمان افغانستان را به دومای روسیه تزاری تشبیه کرده بود!!

بالاخره کرسی حل این غایله را بر دوش کمیسیون مستقل انتخابات انداخت و معنوی رئیس کیسیون که چندی قبل هر نوع تغییری را در نتایج انتخابات «خواب و جنون و محال» می خواند، با معرفی ۹ تن از جمله ۶۲ نفر موضوع را خاتمه یافته اعلان کرد. وی به خیال خام خود تصور می کرد که او همه کاره انتخابات است، بی خبر از اینکه تصمیم گیرندگان کسان دیگری اند و این اوست که

اندوه مرگش را به نیروی مبارزه برای رهایی مردم تبدیل نماییم!

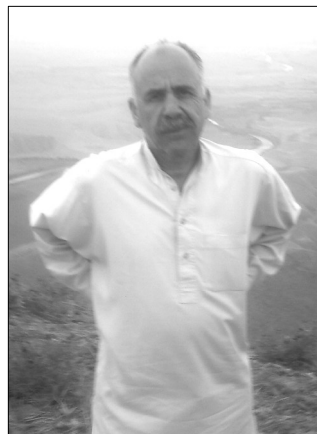
سمیر عظیم از همزمان زنده یاد داد نورانی در جبهه کنرها

علمی مبارزه انحراف نکرده و این راه خرابین را با همه مشکلات و خم و پیچ داشتیم و افتخار بزرگتر از این چه خواهد بود که دو انسان از دو منطقه جداگانه افغانستان، در محلی با هم برای استقلال زنده یاد «نورانی» را در اوضاع کنونی کشور ما یک ضایعه بزرگ برای جنبش پیشرونده افغانستان می دانیم، اما

لذا، امروز که او دیگر در میان ما نیست، نبودش را با تمام معنا احساس می کنیم، ولی در عین زمان خرسند هستیم که راه و مبارزه اش ادامه دارد.

همروزم عزیز من! آرام بخواب،

همزمانت راحت را ادامه می دهند! ☆

زنده یاد نورانی، این انقلابی بزرگ در آخرین دقایق حیاتش گفته بود: «مرگ و زندگی یک واقعیت است، تلاشم برای زنده ماندن فقط به منظور خدمت به مردم است.» او با این سخن با صراحت بیان داشته است که زندگی وقتی ارزشمند است که بخاطر خدمتگذاری و نجات زحمتکشان از تجاوز، ظلم و استبداد و ایجاد یک جامعه مرفه و عاری از هرگونه بیدادگری و ستم باشد. بنابر این، رهروان راه پر شکوه «نورانی» در اوضاع و احوال حساس کنونی، رسالتمندانه و با پشتکار و قبول وظایف و مسؤولیت های سترگ در قبال ملت زجر کشیده و بخون خفته شان، یکبار دیگر تجدید پیمان می نمایند که بر راه پر افتخار این رزمنده گرامی شان

راسختر از پیش گام های استوار برای استحکام و گسترش مبارزه با هر نوع توطئه، دسیسه و عوام فریبی دشمنان گوناگون مردم افغانستان بردارند. من مطمئن هستم که یاران و شاگردان زنده یاد «نورانی» با دانش و خصوصیت مبارزاتی ای که از استاد و در حقیقت رهبر شان آموخته اند، هیچگاه و تحت هیچگونه شرایطی از کار و پیکار برای منافع و نجات خلق ستمدیده و دربند وطن شان خسته نشده از اصول

پیام تسلیت «گروه روشنفکران آزاد فراه» به مناسبت درگذشت زنده یاد داد نورانی

اند و از فرط بیکاری قطعه بازی می کنند. همه می دانیم که فعالیت مغزی و کار زیاد باعث گردید تا چراغ زندگی داد نورانی اینقدر زود خاموش گردد و اگر مانند دیگرانی که مادام العمر «رهبر» اند و سطری نمی نویسند و قطعه بازی می کنند، می خسپند و می خورند و می نوشند، میله می کنند و چکر می زنند، به یقین سال های بیشتری عمر می کرد، اما او چنین زندگی کردن را ننگ می دانست و بر آن تف می انداخت؛ تعهد به راه و باورهایش بود که او را لحظه ای از کار و فعالیت باز نداشت.

زنده یاد نورانی انسان بزرگی بود که همه ما باید قدر کار و فعالیت او را بدانیم. «گروه روشنفکران آزاد فراه» آماده هر نوع همکاری و مساعدت با گردانندگان نشریه پیشرو می باشد و صمیمانه تقاضا می نمایم که با نشر پیشرو، یاد زنده یاد داد نورانی را برای همیشه زنده نگه دارید تا روح او آرام گیرد و خاطراتش در قلب میلیون ها انسان زحمتکش این مرز و بوم حک گردد.

«گروه روشنفکران آزاد فراه»

۵ سنبله ۱۳۹۰

زخم های شان برایش معنایی نداشت. با آنکه فاکولته طب را نیمه تمام رها کرده و به صفوف مبارزان پیوسته بود، با استعداد سرشاری که داشت چنان به مداوای مریضان و زخمی ها می پرداخت که همه فکر می کردند او داکتر مجرب و ورزیده ایست.

داد نورانی برای تمام انسان های متعهد و مبارز افغانستان نمونه ای از یک انسان وفادار به راه و آرمان هایش بود و به هیچ قیمتی به معامله و سازش تن نمی داد. در بحث ها با منطق و استدلال صحت می نمود و از هرگونه افترا و تهمت نسبت به دیگران پرهیز می کرد. بحث های او در رسانه های داخلی و بیرونی به همه امیدواری می بخشید، زیرا او مدافع واقعی اکثریت مردم فقیر و زحمتکش افغانستان بود.

نشر پیشرو از سوی داد نورانی و همکاران گرامی اش، ابتکار ارزنده ای بود و است و زمانی که اولین شماره «مجله فراه» به دست ما رسید، همه را غرق خوشی ساخت. او با تن رنجور و بیمار با این همه کار و فعالیت خود، دیگرانی را شرمسار تاریخ می ساخت که زیر بار پول های «دوستان بین المللی» غرق شده

زحمتکش، زجر دیده، مبارز و وطن دوست افغانستان است. «گروه روشنفکران آزاد فراه» از سال های دور با زنده یاد نورانی آشنایی داشت، از آن سال هایی که او

هنوز جوان بود و در صفوف مبارزین ضد اشغال شوروی در جبهات فراه ماشه می چکاند و برای استقلال کشور شعر و ترانه می سرود. از آن زمان تا حال نزدیک به سه دهه می گذرد. نورانی درین سه دهه چه در فراه، کتر، نورستان و نیمروز و چه در پاکستان و ایران، لحظه ای به زندگی شخصی نیندیشید و هیچگاه نیاورد، بلکه همیشه در تکاپو بود، گاه در این ولایت و گاه در آن ولایت. وی در مسایلی که به مردم و زندگی توده ها ارتباط می گرفت، با جدیت برخورد می کرد و این از خصوصیات نمونه اش بود، زیرا زندگی بدون رسیدگی به دردهای مردم و التیام

دست اندر کاران عزیز نشریه پیشرو! تسلیت هر یک ما را به مناسبت درگذشت زنده یاد داد نورانی بنیانگذار نشریه پیشرو و انسان مبارز، نویسنده انقلابی، شاعر متعهد، تحلیلگر بیباک و باورمند به فکر و آرمان هایش بپذیرید. ما خود را در غم و اندوه درگذشت او با شما و خانواده شان شریک می دانیم و امیدواریم بتوانیم با ادامه راهش، روح او را شاد نگه داریم. خبر درگذشت زنده یاد داد نورانی همه ما و تمام مردم ستمدیده افغانستان را به شدت تکان داد که تا هنوز هم نمی توانیم واقعیت درگذشت او را بپذیریم. مرگ او ضایعه جبران ناپذیر برای تمام انسان های

۴۰ ف

با مسوولیت زیستن را از او آموختم

نخستین دیدارم با زنده یاد داد نورانی همزمان بود با اولین تجربه های جدی سیاسی و اجتماعی توأم با احساسات نوجوانی. در آن روزها آنقدر حرفهای مفت و بدون پشتوانه شنیده بودم که به حرف هیچ کس اعتماد نداشتم. قبل از دیدار با زنده یاد نورانی درباره فهم و آگاهی او شنیده بودم اما امری که او را از دیگران متمایز می ساخت، شهامت او بود. شنیده بودم که چطور برای عقایدش می رزمند و «با مسوولیت» صحبت می کند. تنظیم های جهادی تازه به قدرت رسیده بودند و هر کدام برای نیرومند شدن بیشتر تلاش می کردند. استفاده از دین و مقدسات بهترین وسیله آنان برای سربازگیری از میان نوجوانانی مانند من بود. خسته از شنیدن صحبتهای بدون محتوا از زبان کسانی که شخصیت های سیاسی پوشالی و سستی داشتند بدنبال سخنانی

بودم که حداقل اعتماد مرا جلب کند. با مسوولیت صحبت کردن را در همان ابتدای همصحبتی با زنده یاد داد نورانی آموختم و این ارزش را تا پایان زندگی با خود خواهم داشت. با هر بار نشست و برخاست با او چیزهای بیشتری می آموختم. آگاهی او از مسایل سیاسی و اجتماعی به اندازه ای بود که هر بار با مشکلی روبرو می شدم به دیدارش می رفتم و بدون مطرح کردن موضوع از لابلای صحبتهایش به اصل مساله پی می بردم.

او همواره مخالف کسانی بود که بدون تعمق حرف می زدند. همیشه سؤالی را مطرح می کرد که می توانست راه گشا باشد. یک روز درباره «سیاستمدارانی» که از رفتن نیروهای خارجی دلهره داشتند با او صحبت می کردم. من انتظار داشتم که درباره نگرانی این افراد و چراها و دلایل

این نگرانی صحبت کنیم. اما او بسیار ساده از من پرسید: «آیا فکر می کنی نیروی خارجی بدون پشتوانه داخلی می تواند در یک کشور حضور داشته باشد یا به فکر ادامه حضور باشد؟» با این سؤال دیگر جای بحث باقی نمانده بود. او با این سؤال که پاسخ های زیادی در خود داشت به من فهماند که به نیت و خواست واقعی افراد فکر کنم نه به آنچه در میان کلمات زیبا و تیوری های منظم و از پیش طراحی شده می آید.

بیش از یک دهه با او در تماس بودم و حتی در آخرین دیدار هم متوجه بودم که در مقابل او بی مسوولیت صحبت نکنم. او دیگر در میان ما نیست اما درسی که به من آموخت کمک بزرگی به من کرد تا بتوانم در راهی قدم بگذارم که بر خرافات و حرفهای بیهوده و مفت استوار نباشد. او نگران کسانی بود که بدون فکر کردن به طرح هایی دل خوش کرده اند که طراحان آن تنها برای رهبری و بزرگ منشی این رسم ها را بنا نهاده اند. ☆

انسانی را که برای ما زیست، گرامی می داریم!

سیاه فندگیری حواله کند، با ایمانی که به بازوی سستبر زحمتکشان داشت، عکس های تک تک آنان را آذین نشریه و زین پیشرو ساخت. ما بازماندگان شهدای یکاولنگ، خود را در این غم و اندوه جانکاه با خانواده دوست داشتنی، دوستان و گردانندگان نشریه پیشرو شریک می دانیم و از صمیم قلب های درد دیده

کنند؛ فریاد می کرد.

او دقیقاً در شماره ماه جدی سال گذشته نشریه پیشرو از جوانان یکاولنگ تقاضا کرد که با ارسال عکس و پایه طبقاتی شهدای یکاولنگ که خون سرخ شان بر برف ها روانه گشت، زمینه تجلیل شایسته و به یاد ماندنی از این عزیزان را فراهم سازند. او بدون اینکه مانند دیگران این عکس ها را به بازار

به تاریخ ۲۳ سرطان از طریق رادیو اطلاع حاصل نمودیم که یگانه حامی و غمخور خویش را از دست داده ایم. بلی، ما بازماندگان شهدای یکاولنگ ولایت بامیان با درد فراوان مطلع شدیم که دیگر داد نورانی مبارز در میان ما نیست و جاودانه شده است. با این خبر دردناک، یکبار دیگر غم ما یکاولنگی ها که هزاران درد را در سینه داریم تا روزی به قوغ انتقام مبدل شود، سنگین تر شد، زیرا ما کسی را از دست داده ایم که هیچگاه شهدای یکاولنگ و تجلیل از آنان را فراموش نمی کرد و در هر ۱۹ جدی مصادف با سالروز تجلیل شهدای یکاولنگ، در غم خانواده های ستمدیده این منطقه خود را شریک می دانست و درس انتقام این شهدا را به گوش مردم یکاولنگ، مردمی که قربانی جنایت های طالبان شدند و کاردهای خونین تنظیم های منطقه را هنوز بر گرده های شان احساس می

ناخاپه را ورزیده یوه پانه...

فرهاد ویار

شعربې

تپانده

کلیسې بې

خپانده

باور بې

د توفاني بادونو په گرداب کې

لمبه وهله هسکه

خپه وهله مسته

ایمان بې

سره سپرغی، په تورېمه کې

د ورغوي سکروټې بې ځلانده په نغمه کې

گوگل بې ډک په مینه

د زړه اور بې پورته په وږمه کې

لپه لپه ستوري بې شیندل

په هنگامه کې

سینه بې په پولادو وه سینگار

د لاس گوتې بې ټخاگرې وې

پریانه

هر توری بې په وینو لوند و

هره مصرعه بې په قهر لرلې

هره کرښه بې فریاد د هیلې

هره قافیه بې ټخا د مینې

ناخاپه را ورزیده یوه پانه

ناخاپه فریاد پورته شو له ما نه

لمر را پریوت پر لیمو

څاڅکی

راو بهید په اننگو،

سره ویاله رهي شوه نا کراره

د یار زړه په ریږدو شولو آرامه

پورته شول گامونه له ننگ سره

پورته شول فریادونه له آهنگ سره.

ما به ایشان تسلیت گفته و یادآور می شویم که زنده یاد نورانی تنها متعلق به شما نبوده، بلکه نماینده واقعی تمام زحمتکشان افغانستان بود و این وظیفه ماست که هر یکی ما به اندازه وسع و توان خود بر راهش قدم بگذاریم و نگذاریم تا شمعی که او در این شب دیجور افروخته بود، خاموش شود. خواهش ما از گردانندگان نشریه پیشرو اینست که بعد از درگذشت زنده یاد نورانی، چاپ آن را مانند گذشته با خط روشن مردم دوستی ادامه دهند.

انسانی را که برای ما زیست،

گرامی می داریم!

بازماندگان شهدای ۱۹ جدی

یکاولنگ ولایت بامیان

هیزل دیکنز، د کارگری هنر سپیڅلی وجدان

هره طبقه د خپلو احساساتو د بیانولو لپاره خپل هنرمندان لري. زیارکښان وي که شتمن او بډایه، هر یو یې احساسات او عواطف لري. د زیارکښانو احساسات او عواطف د ټولنې له اکثریتو خلکو او پرگنو سره تړاو مومي، که چیرې یو زیارکښ د نړۍ په هر گوټ کې د هر ډول ستم قرباني شي، د نورو زیارکښانو احساسات راپاروي او خپله خواخوږي ورسره شریکوي. یو زیارکښ په هیڅ ډول نشي کولای خپل احساسات او عواطف له شتمن او بډای سره شریک کړي. همدا ډول د یوه پانگوال او شتمن سوداگر احساسات له کارگرانو او دهقانانو سره شریک کیدای نشي. له همدې امله هره طبقه داسې هنرمندان لري چې د همغې طبقې په اړه او په ګټه خپل هنر کاروي. د زیارکښانو هنرمندان په خپلې موسیقۍ او ترانو کې د همدې زیارکښو طبقو احساسات، عواطف، دردونه، آرمانونه او د خلاصون لارې چارې پنځوي، په داسې حال کې چې د شتمنو هنرمندان د زلفو په تارونو کې نڅیږي او هنر او موسیقۍ د ولسونو د تخدیر لپاره کاروي، او ځینې آن د دې زلند جلا د هغې خونړي جلا د په ستاینه کې خپل ستونې ککړوي او داسې مردارې او شخړې بادوي

چې باید د جلا داندو د چوپړانو په توګه یوه ورځ حساب ورکړي!

دا په اصطلاح هنرمندان نه درد پیژني او نه رنځ؛ هره ګړۍ رنځ او درد ویني، وینه او لوګي ګوري، ګوري چې ولس یې د ښکیلاکګرو د جګړې په بلکه کې سوځي، خو دومره سپین سترګي او بی حیا او شنډ دي چې د دې ټولو په لیدلو او اوریدلو سره بیا هم خپل ستونی په تور مارکیټ کې پلوري څو جیبونه په چټلو پیسو ډک کړي.

خو د داسې کنگل وجدانه هنرمندانو تر څنګ داسې سپیڅلي وجدانونه هم شته چې خپل هنر او ګوګل د محرومو او بیوزلو خلکو د دردونو او کړاونو د فریاد لپاره کاروي؛ چې یوه یې هم هیزل دیکنز ده.

هیزل دیکنز د ۲۰۱۱ کال د اپریل په ۲۲ نیټه په ۷۵ کلنۍ کې سترګې له نړۍ پټې کړې. که څه هم نوموړې دا نړۍ د تل لپاره پریښوده خو د هغې د ستونې فریادونه او نغمې هغه نارامه هنګامې دي چې د تل لپاره به، تر هغه چې په نړۍ کې زیارکښان استثماريږي، د کلنګ، بیلچو، لور او خټک او د ماشینونو په آوازونو کې شیبه په شیبه د خلاصون سرودونه وغږوي او د سکرو د کانونو په تروږمو کې به رڼا وښیندي.

هیزل د امریکا د ویرجینیا ایالت په یوې کارګرې کورنۍ کې وزېږېده او د لومړنیو کلونو په پیل سره د کارګرې طبقې له رنځ او درد سره آشنا شوه. وروسته یې د سکرو د کانونو کارگران ول او په خپله هم وروسته له دې چې د سکرو صنعت له رکود سره مخامخ شو، د کارګرو په کنټراکټ کې ودریده.

هیزل خپل هنري فعالیت په ۱۹۲۰ لسیزې کې د آپاچي سیمې د کانونو د کارگرانو او په ځانګړې توګه د ښځینه کارگرانو د رنځیدلي

او کړیدلي ژوند په اړه د سیمه ایزو ترانو په ویلو سره پیل کړ. له هغه ځایه چې هیزل په کارګرې چاپیریال کې ژوند کاوه نو ترانې یې هم د کارگرانو په خدمت کې وې او په هره مصرعه کې یې د کارګرې طبقې ایمان انځور اوه.

د هغې په ترانو کې د هغو کارگرانو انځور وینو چې د کارخانو د بندیدلو له امله نابود او په کانونو کې د چاودنې له امله مړه شوي دي او ان د هغو ځوانو او پیغلو کارگرانو رنځونه په کې وینو چې د ګډ ژوندانه شیبې په خوښۍ سره پیلوي خو د مالي بیوزلۍ له امله دا خوږ ژوند په ترڅو شیبو کې له لاسه ورکوي، یعنې لوږه او بیوزلي آن مینه ورله وژني!

هیزل د ښځینه او نارینه کارگرانو پراتحاد باور درلود او د زیښکاک په وړاندې مبارزه یې هغه ګډه مبارزه ګڼله چې ښایي میرمنې او سړي، دواړه یې د یوه هدف په توګه ومني او په مشترک ډول ورته کار وکړي. هغه وایي: «د ډیرو کسانو په خلاف، زه نشم کولای د کارګرې طبقې د میرمنو رنځ او درد د کارګرې طبقې له نارینه څخه جلا کړم. زه پوهیږم چې ښځو تل ډیر سخت ژوند درلودلی دی او فکر کوم چې په راتلونکي کې به یې هم ولري. دا ښکاره ده چې تر خورا زیات ستم لاندې انسانان، تل ډیر سخت ژوند لري. خو هیڅوک د خلاصون لاره موږ ته پرانیستلې نشي، دا کار یوازې په خپله کولای شو. دا (له ستمونو څخه د لارې پرانیستل) یوه جګړه او مبارزه ده. نو، زه په خپل منځ کې (د کارګرې طبقې د میرمنو او سړیو تر منځ) کوم اختلاف او جلا توب نه وینم. نو ځکه موږ جګړه او مبارزه، مشترکه جګړه او مبارزه ده.»

د «ښکېلې کوچنۍ مرغۍ» ترانه د هیزل دیکنز هغه ښایسته ترانه ده چې نوموړې په

سمبولیک ډول د هغو کارگرانو د ستایلو لپاره ویلې ده چې هڅه لري ځانونه د کارګري ژوند له ستونزو او رېږنو څخه وژغوري.

والوزه ښکېلې کوچنۍ مرغۍ.

والوزه
چې آزاده شي
ابدي آزادۍ ته ورسیږي
والوزه!
والوزه!
ای ښکېلې کوچنۍ مرغۍ.
والوزه،
په هسکو هسکو کې پرواز وکړه
پرواز وکړه تر هغه ځایه
چې نور ورته د ژمي سوې باد ونه رسي.

کله چې د هیزل ورور - د کان یو کارګر - د سګو د سرطان له امله ومړ، هیزل دا ترانه د هغه په یاد وویل چې په کې په ښه ډول د سکرو د کانونو د کارگرانو ژوند انځور شوی دی:

د ژور ټاټوبي د رنځونو او لوږې په یوه فقیرانه کور کې
چیرې چې ویاړنه
له انسان سره پردۍ ده
له یوه فنا شوي سړي سره پردۍ ده
چیرې چې د انسان روح او ځان
ترووستۍ شیبې پورې
د فاسد شوي جسم د زوال تر شیبې پورې
د سکرو په غبار او ډوږې ککړ دی
او چیرې چې د تبايه شوی سړی
له نابود شویو تورو سګو څخه
بل مل نه لري! ☆

تخنیکي و ناکامی در تطبیق برنامه ها نشان دهند در حالی که بحران های اقتصادی و عواقیب چون فقر و بیکاری و فحشا و بی خانمانی در تار و پود این نظام دویده است و همین بحران هاست که «سرمایه داری را از گوش هایش آویزان می کند». در جهانی که وجب خاکش به خون زحمتکشان آغشته است، اعتراضات اخیر در اروپا به زودی به ثمر نخواهد نشست. اما یقیناً مشّت های محکمی است که بر در و دیوار یک نظام پوسیده و ضد انسانی کوبیده می شود. ☆

با افرادی است که تا دیروز بازوی اصلی رژیم قذافی را می ساختند. در اوج اعتراضات لندن، رسانه های بنگاهي از قبیل بی بی سی که در اختیار غارتگران قرار دارند بی وقفه تلاش کردند تا این اعتراضات را در چشم جهانیان آشوب و غارتگری بنمایانند و با نشان دادن چند تصویر از «غارت»، اعتراضات را بی اعتبار سازند. از سوی دیگر این رسانه ها وقتی در تنگنا قرار می گیرند، کوشش می کنند بیکاری و فقر کشورهای ثروتمند سرمایه داری را ناشی از مشکلات

زحمتکشان و محرومان جامعه خویش می زند که با توپ و تانک و ب-۵۲ از به اصطلاح گسترش و تحکیم دموکراسی در کشورهای جهان سوم حمایت می کنند. بارک اوباما در تازه ترین پیام خود، فرمایش داد که حاکم جبار لیبیا (معمر قذافی) باید کناره گیری کند. حاکم جباری که در طول چهل و دو سال حاکمیت توأم با خونریزی اش هم از آخور شوروی خورد و هم از توبره غرب و امریکا. حاکم جبار حال باید برود چون غرب در پی معامله سودآورتر بر سر نفت لیبیا

اعتراضات زحمتکشان...

تا نفس تازه در تن بیمار این سیستم بدمند. بانک جهانی و صندوق وجهی بین المللی این نسخه را که در سرلوحش خصوصی سازی لگام گسیخته قرار دارد، برای کشورهای کمتر توسعه یافته تجویز می کنند که تنها برای کمپنی هایی مربوط به کشورهای قدرتمند سودآور است و کشورهای کم قدرت را به روز سیاه می نشاند.

قدرت های غربی در حالی دست به سرکوب کوچک ترین اعتراضات

دوست صادق افغانستان...

رنجور و زخمی شان، بار اصلی جنگ را متحمل می شوند. اینان فراموش می کنند که توده های زحمتکش افغانستان به آن آگاهی سیاسی رسیده اند که درک کنند که نه همسایگان و نه هم هیچ کشور دیگری به آنان آزادی، رفاه، برابری و استقلال داده می تواند، بلکه هر نوع مداخله، هجوم و اشغال به وسیله همسایه ها و امپراتوری های جهانی را اسارت افغانستان دانسته و از اینرو خیال باطل سپاسگزاری از نیروهایی که جز کشتار وظیفه ای ندارند، از سوی مردم افغانستان فقط تصور نوجه های سیاسی است که بلدند چگونه همراه با لبخند هیولای قتل، خنده سر دهند. مردم افغانستان، جنایات خونبار اشغال ویتنام و سایر کشورهای دیگر جهان به وسیله اشغالگران گوناگون را فراموش نکرده اند و می دانند که چرا خلق ویتنام با قهرمانی تمام بیش از ۲۰۰ فروند هلیکوپتر چینوک امریکا را سرنگون ساختند و بیشتر از ۶۰ هزار نیروی اشغالگر

را از پا در آوردند.

حال که یکبار دیگر تاریخ خونین استعمار در کشور ما تکرار می شود، مردم ستمدیده افغانستان می دانند که «جامعه جهانی» آن مدینه فاضله ای نیست که ایدئولوگ های غرب برای تبلیغ سیاست هایش دهن پاره می کردند، بلکه سیستمی است که به جای رفاه و آزادی و استقلال؛ قتل، کشتار، زندان، فقر، فساد، فحشا، مواد مخدر، تگدی و جاسوس پروری را اساس می گذارد.

مردم زحمتکش افغانستان می دانند که در این ده سال، ۱۵۰ هزار چکمه پوش خارجی - که عده ای آنان را دوستان صادق شان می دانند - به جز ۵۰ هزار بار عملیات هوایی در یک سال؛ سالانه ۲ هزار بار عملیات هوایی شبانه؛ روزانه ۲۰ بار بمبارد که پشته هایی از کشته شدگان، فراهی، کنری، هلمندی، کندهاری، زابل، ارزگانی، ننگرهار، خوستی، پکتیاوال، کندزی و غیره بجا می ماند؛ ماهانه ۶۵۰ بار عملیات هوایی بر فضای افغانستان که بوی باروت، رنک خون و استخوان های

سوخته مردم «هدیه» آن است؛ قتل های عمدی بخاطر وقت گذرانی و تفریح؛ دریدن زنان خوستی به وسیله سگ ها؛ شوخی و بازی اهانت آمیز و عکس های یادگاری با اجساد افغان ها، بریدن انگشتان دست چپ یک ارگونی به وسیله نیروهای CTPT آمریکایی ها، کشتار ده ها تن از افراد ملکی در شش ماه اول سالروان به وسیله عملیات هوایی ناتو؛ سیر صعودی کشتار انسان های زحمتکش این سرزمین به وسیله طالبان و نیروهای خارجی؛ ارمغان دیگری برای شان نداشته است. از اینرو آنان ابداً نمی توانند ممنون «فداکاری ها» و «قربانی های» آنانی باشند که جز غم، اندوه و درد جگرسوز ویرانی و بربادی کشور شان چیز دیگری در چنته با خود ندارند، فقط کسانی می توانند ممنون حضور «دوستان» شان در افغانستان باشند که از گاو شیری استعمار می دوشند، می خورند و چاق و فربه می شوند.

مردم افغانستان با شورش ها و تظاهرات های ضد جنایت های آمریکایی و ناتو در کابل، جلال آباد، کنر، زابل،

غزنی، پکتیا، هرات و دیگر نقاط با قاطعیت نشان داده اند که هیچ افغان آگاه و متعهد نمی تواند بر جنایاتی که علیه زحمتکشان کشور شان صورت می گیرد، چشم پوشی کند و بخیه بر لب بزند و به جای اعتراض، اسارت را تیوریزه کند.

لذا، افغان ها فقط کشورهایی را دوستان صمیمی و صادق مردم افغانستان می دانند که با همان شعار با شکوه نشریه پیشرو «نه امریکا، نه طالب و جنگسالار، فقط نیروی سوم!» مردم ما را برای رسیدن به دموکراسی مردمی، ارزش های واقعی دموکراتیک، رفاه توده ای، استقلال سیاسی و اقتصادی کشور حمایت کنند و نگذارند امپراتوری های جهانی با شعارهای کاذبانه، خلق ما را زیر گیوتین استعماری شان به اسارت در آورند. نشریه پیشرو هر نوع مداخله، هجوم، یورش، کشتار و قتل را به وسیله هر کشوری که باشد، منافی استقلال افغانستان می داند و با تمام نیرو و توان خود علیه آن به مبارزه می پردازد. ☆

مالي فساد، د مافيایي...

خوړیدلي هیواد کې د اقتصاد بازار په خوښه دولت واکمن وي، تاریخي بهیر په ښکاره توګه جوتوي چې له ښکیلاک سره سم فساد هم په بې بریده توګه رامنځته کیږي، چې د مګرې بې ښې بیلګې افغانستان او عراق ګڼلې شوو او ډیر ژر به د لیبیا د فساد وړم هم د ډیرو پوښ ته ورسیري؛ ځکه به له دې فساد څخه ناشوني بریښي چې مرییان وپالل شي، جاسوسان وروزل شي او مزدوران د ځواک او واک په ګدی، د ښکیلاکي هیواد فرمانونه پلي کړي.

د افغانستان اوسنی سیستم د هیواد د نړۍ په کچه د فساد تر ټولو بده نمونه ګڼل کیږي. دلته د فساد په سیالۍ کې بهرنيانو لومړنی مقام ګټلی، ځکه چې ډیرې پیسې دوی په خپله مصرفوي، دویم ځای اوسني دولت نیولی چې کمې پیسې مصرفوي، دریم ځای انجوګانو او مدني ټولنو قبضه کړی (هر څومره چې د مرییتوب درجه بې بهرنيانو ته نږدې وي، په هغه اندازه ورباندې څښېږي) خو دردناکه خبره دا ده چې د دې ټولو پر پر هغه زیارکښه او ستمخپلي ولس باریږي چې په تیرو لسو کلونو کې له درد، کړاو، رنځ، تپ، وژنې، فریب، چال او قتل څخه بل څه په

لاس نه دي ورغلي.

هغه راپورونه چې په خپله بهرنيانو تر اوسه خپاره کړي دي، په ډاګه کوي چې د فساد دودول په افغانستان او عراق کې یوه ښکیلاکي برنامه ده چې د یوه هدف او موخي پر بنسټ پیل شوې او ښايي تر کلونو پورې دوام ومومي. مثلاً همدا بهرنيان په خپله وایي چې یوازې د امریکا متحدو ایالتونو په تیرو لسو کلونو کې څه باندې ۲۰۰ ملیارده ډالره په عراق او افغانستان کې نږدې ۲ زره قرارداديانو ته د قرارداد په توګه تادیه کړي، چې په کې ۲۴ ملیارده ډالره هدر شوي دي. خو له یاده و نه باسو چې د هدر معنا هماغه مالي فساد دی، چې هدر نه بلکې د ځانګړیو ښکیلاکي موخو لپاره د پانګې په توګه کاریدلي دي. په دې وروستیو کې واشنگتن پوسټ ورځپاڼې هم ولیکل چې له هغو ۲ ملیارده او ۱۲ ملیون ډالرو څخه چې امریکا اته ترانسپورتي شرکتونو، چې تر ټولو مهم یې یو امریکایي شرکت دی، ورکړي، ډیره برخه یې طالبانو ته رسیدلې او اوس د جنرال پیټریوس تر نظر لاندې ډلې اعلان کړې چې له دې پیسو څخه څه باندې ۳۲۰ میلیونه ډالره د امریکاییانو لخوا نیغ په نیغه طالبانو ته رسیدلي دي. دا شمیرې، چې لا کمې دي او ښايي د وخت په تیریدو ډیرې

نورې شمیرې هم خپرې شي، په څرګند ډول ښکاره کوي چې بهرنيان په مالي فساد کې لاس لري او دا لاس لرل د یوې برنامې له مخې تر سره کیږي.

دولت هم د فساد یوه ځاله ده. بهرنيان اوسنی دولت په فساد تورنوي او دولتي چارواکي بهرنيان په دې تور ککړ ګڼي، خو زموږ ولس دواړه د مالي فساد دوه لوبغاړي، یو پیاوړی او بل کمزوره ګڼي چې د لوبې پالیسي او سیاست یې سره کوم توپیر نه لري او په یوه بل باندې د مالي فساد تور لګول، یوازې هغه غولونکي کړنه بولي چې په ترڅ کې یې غواړي له ولس څخه لاره ورکه کړي.

د مالیې وزیر عمر زاخیلوال په دې وروستیو کې اعلان وکړ چې تر اوسه پورې بهرنيو هیوادونو افغانستان ته ۲۸ ملیارده ډالره ورکړي چې له دې جملې څخه یوازې ۱۸ سلنه یې د دولت لخوا و ۸۲٪ یې د بهرنيانو لخوا په مستقیمه توګه لګول شوي. نوموړي په ورته وخت کې وویل چې د دولت لګښتونه د بهرنيانو پرتله له رویتیا څخه برخمن دي. خو زموږ ولس په ښه توګه پوهیږي چې څه رویتیا لري او څه له تورتم سره مل دي.

د افغانستان ولسونه په دې پوهیږي چې کابل بانک چا لوټ کړ، تر شا یې څوک ولاړ

وو، د چا ملاتړ ورسره و، کوم لوټمار څومره پیسې لوټ کړي، کوم لوټمار بندي دی او کوم لوټمار لا سوداګري او بزنس کوي او ولې؟ د افغانستان ولس پوهیږي چې په کابل بانک کې ۹۲۵ ملیون ډالره لوټ شول او په دې هم پوهیږي چې اوسني دولت ولې دا پیسې ورکړي او له کومه بې ورکړي، آیا دا ورکول په خپله په هیواد کې له لوی مالي فساد څخه ملاتړ او حمایت نه دی؟ ولې دولتي چارواکو دا حمایت وکړ؟ د دې ټولو پوښتنو ځواب یو کیدای شي: مالي فساد د اوسني سیستم اړتیا ده!

انجوګاني هم په فساد کې ښکیل لوبغاړي دي، ځینې د حیواناتو د پالنې په نامه فنډ اخلي، ځینې د لوګي د کنترول په نامه پیسې په بده وهي، ځینې د میرمنو د حقونو په نامه پنډونه په شا کوي، ځینې بې د یتیمانو په نامه د ډالرو غوا او مینې لشي، ځینې بې د عدالتخواهۍ او دادخواهۍ په شعارونو یورو راټولوي او ځینې خدای خبر چې څه کوي، خو بانکي اکاونټونه یې په میلیونو ډالرو او یورو ډک کړي دي، او دا ټول د اوسني سیستم غړي او لوبغاړي دي چې له دولت او بهرنيانو سره یوځای فساد کوي او دا فساد هم د اړتیا له مخې باید وکړي. ☆

سپتمبر ۱۱، او پر هیوادونو د تیري پلمه

هیوادونه د ترهگرو تر بریدونو لاندې راغلي او په تیرو لسو کلونو کې د نړۍ په گوټ گوټ کې د ترهگرو په بریدونو کې زرگونه بې گناه انسانان وژل شوي دا چې راسموسن پر دغو ټولو واقعیتونو سترگې پټوي، هغه او نور یاران یې غواړي چې ناټو په خپلو عملیاتو کې بریالی، ښکاره کړي په داسې حال کې چې ناټو او ستر پانگه وال هیوادونه په خپله د ترهگرۍ اصلي زیربنه گڼل کېږي، دوی به څرنگه وکړای شي نورو هیوادونو ته ټیکاو او خوندیتوب ورپه برخه کړي له دې کبله تر څو چې د ناټو سازمان موجود وي او په امپریالیستي هیوادونو کې نظامونه بدل نشي، تر هغو به ترهگري د نړۍ د بیوزلو هیوادونو لپاره تر ټولو سترگواښ او د ترهگرۍ ضد جگړه به پر خپلواکو هیوادونو د تیري کولو اصلي پلمه وي، ځکه ترهگري او امپریالیزم د یوې سکې دوه مخه گڼل کېږي

لیبیا برید وکړ، څو له افغانستان او عراق وروسته په لیبیا کې د وینو حمام جوړ کړي د ناټو سازمان مشر اندرس فو راسموسن د سپتمبر ۱۱ د لس کلنۍ په درشل کې اعلان وکړ چې له سپتمبر ۱۱ وروسته نړۍ زیاته خوندي شوې او یو شمیر ترهگریز سازمانونه له منځه تللي دي. راسموسن په دې ښه پوهیږي چې نړۍ د سپتمبر ۱۱ له پیښې وړاندې زیاته خوندي وه او له هغې وروسته هغه هیوادونه چې هېڅکله د ترهگریزو بریدونو شاهد نه وو، اوس د ترهگرو تر برید لاندې راغلي، دا په دې معنا ده چې ټیکاو او خوندیتوب په نړۍ کې له منځه تللی، څو هغه د دې لپاره چې د ناټو او سترو پانگه والو هیوادونو د جنایت او ظلم څیره پټه کړي، مجبور دي چې دروغ ووايي. همدا اوس د نړۍ داسې لویه وچه نشته چې په کې د ترهگرۍ لمبې بلې نه وي زیاتره

اخیستنې په لومړي گام کې افغانستان په نښه کړ، ځکه د القاعده شبکې مشر اسامه بن لادن په افغانستان کې د طالبانو «میلمه» و. جورج ډبلیو بوش پر افغانستان باندې د برید کولو امر ورکړ، چې د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر په اوومه نیټه د امریکایي الوتکو بمباري پر افغانستان پیل شوه. دا له القاعده څخه د غچ اخیستنې او د ترهگرۍ ضد جگړې تر نوم لاندې پر هیوادونو د تیري کولو پیلامه وه. د سترو پانگه والو هیوادونو او په ځانگړي توگه د امریکا د متحدو ایالتونو لخوا د ترهگرۍ ضد جگړه هغه پلمه وه چې دغو هیوادونو له افغانستان وروسته پر عراق برید وکړ. عراق په ۲۰۰۳ کال کې د امریکایي سرتیرو د ټانکونو، جنګي الوتکو او د مرمیو په باران کې وسوځید او لسگونه زره عراقیان ووژل شول د عراق شخړه لا پای ته رسیدلې نه ده چې پانگه والو هیوادونو پر

له هغه مهاله چې د القاعده لخوا د امریکا پر سوداگریزو برجونو او پښتاکان د سپتمبر په ۱۱ نیټه بریدونه تر سره شول، پوره لس کاله تیرېږي له بریدونو سمدستي وروسته، د امریکا ولسمشر جورج بوش اعلان وکړ چې یا زموږ سره یا زموږ دښمنان! دغو ترهگریزو بریدونو درې زره بې گناه انسانان ووژل او زرگونه کورنۍ یې د ویر او ماتم په تفر کېښولې. په تاریخ کې د لومړي ځل لپاره د امریکا په څیر د ستر او پانگه وال هیواد حیثیت او اعتبار له خاورو سره خاوري شو. امریکایي چارواکو د دغو بریدونو د تر سره کولو لپاره القاعده شبکه مجرمه وگڼله، هغه ترهگریزه شبکه چې د اتیایمي لسیزې په پای کې د امریکا د متحدو ایالتونو لخوا د سړې جگړې پر مهال د شوروي اتحاد پر ضد جوړه شوې وه. امریکایي چارواکو د سپتمبر ۱۱ د غچ

اعتراضات زحمتکشان در لندن تنها آغاز راه است

بیا و خون را به سنگفرش خیابان ببین

بیا و ببین

خون را به سنگفرش خیابان

بیا و ببین خون را

به سنگفرش خیابان!

پابلو نرودا

نوشته شده است. جنایات و فجایعی که این کشور در مستعمرات افریقایې اش برای غارت منابع طبیعی و به بردگی کشاندن قاره سیاه افریقا انجام داده است، لکه ننگ ابدی است بر جبین تاریخ این کشور. بریتانیا و امریکا در سراسر جهان به مراتب خونبارتر از کشورهای غارتگر دیگر عمل کرده اند.

بریتانیا و فرانسه که در زمره شش اقتصاد برتر جهانند، از مرفوع ساختن ابتدایی ترین نیازهای زحمتکشان کشورهای خود عاجز مانده اند، چون با پیروی از نئولیبرالیزم تاجر و ریگان که اساسش در اواسط دهه هشتاد میلادی گذاشته شد، باید دولت ها باگذشت هر روز به برنامه های رفاهی زحمتکشان در کشور خود دستبرد بزنند و در پیرون از مرزها به لشکر کشی های بلاوقته ادامه دهند

ص (۶)

اعتراضات لندن بار دیگر انحطاط و پوسیدگی سیستم اقتصادی سرمایه را که ایدئولوگ هایش آن را همچون بهشت برای همه شهروندان جامعه تبلیغ می کنند به اثبات رساند و ثابت کرد که این سیستم تنها به بازوی پولیس و زندان دوام آورده می تواند و بس.

در سال ۲۰۰۵ هزاران جوان افریقایې تبار در حومه های فقیرنشین پاریس در اعتراض به نابرابری حاکم در جامعه فرانسه شوریدند و با به آتش کشیدن صدها عراده موتر، مغازه و دکان، انزجار خود را از وضعیت حاکم به نمایش گذاشتند. فرانسه که با شعار آزادی، برادری و برابری و اعلامیه حقوق بشر شاهد پیروزی بورژوازی رادیکال در نتیجه انقلاب کبیر فرانسه در ۱۷۸۹ بود، بعد از آن، تاریخ اش با شباخون و خیانت

عدم قاطعیت در مهار کردن اعتراضات مورد انتقاد قرار داد و دولت بریتانیا از افسر ارشد پولیس امریکا که تجربه طولانی در سرکوبی اعتراضات دارد، کمک خواست. طبعاً مشوره این کارشناس امریکایی به دولت بریتانیا چیزی جز زندان نبود. چون امریکا با داشتن چهار درصد نفوس جهان، ۲۵ درصد زندانی جهان را دارد و اکثریت سه میلیون زندانی امریکایی را سیاهان می سازند که امروز هم قسمت اعظم باری را بر دوش می کشند که نیاکان شان در سراسر تاریخ سه صد ساله برده داری امریکا بر شانه های زخمی حمل کردند. به دنبال تجمعات اعتراض آمیز کارگران و طردشدگان در میدان خورشید مادرید و زد و خورد میان معترضان یونانی با پولیس در آتن،

اعتراضات خشمگین در حومه های فقیرنشین لندن به مدت شش روز ادامه یافت و طی آن حداقل پنج معترض به جان آمده در اثر تیراندازی پولیس کشته شدند. این اعتراضات تنها پس از سرکوب شدید از سوی پولیس بریتانیا مهار گردید و صدها تن پس از به ظاهر حکم محکمه و قاضی روانه زندان گردیدند. تنها به دلیل اعتراضات اخیر، تعداد زندانیان بریتانیا به ۸۶۰۰۰ تن رسید که بالاترین رقم در تاریخ این کشور است. دیوید کامرون پولیس را به دلیل

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.